

Проф. Миглена Темелкова:

Малките вузове са по-гъвкави

Връзката образование – наука – бизнес е едно от най-осезаемите ни конкурентни предимства на Висшето училище по телекомуникация и пощи, което отбелязва 140 години от основаването си

✍ Нина Панова ■ Юлиан Донов

Проф. Темелкова, вие сте ректор на най-старото специализирано висше училище в България. Важни ли са традициите в модерното образование?

Да, категорично. Градим нашия академичен продукт върху 140-годишна традиция – традицията на обвързаността с потребностите на икономиката, с практиката и с практико-приложните научно-изследователски задачи, възлагани от бизнеса.

Когато княз Александър Батенберг създава със свой указ през 1881 г. Държавното телеграфо-почтенско училище, чийто правоприемник сме ние днес, на младото княжество са били потребни кадри за пощите и телеграфа. Днес подготвяните от нас специалисти в областта на телекомуникациите са необходими на икономиката ни, защото това са не само ключови сектори от националната сигурност, но и добавят стойност към икономическата система.

И преди, и сега връзката образование – наука – бизнес е едно от най-осезаемите ни конкурентни

Проф. Миглена Темелкова

поема ръководството на Висшето училище по телекомуникации и пощи (ВУТП) през 2019 г. Тя е първата жена ректор в историята му, което тази година отбелязва 140 години от неговото създаване. Автор е на над 70 публикации на различни езици. Създател е и на собствена обучителна система „Смарт лидерство“.

предимства. Специалностите ни са уникални, защото са съставени в непосредствена колаборация с бизнеса. В обучението ни са интегрирани практики и стажове в най-големите телекомуникационни и ИТ гиганти. Преподаватели практики от тези компании са ментори в реално време на нашите възпитаници, а нашите преподаватели, студенти и докторанти работят по конкретни практико-приложни научноизследователски задачи.

Какви тенденции определят процесите в системата на висшето образование у нас? Какви дефицити не успява да покрие тя и защо?

Стратегията за развитие на висшето образование до 2030 г. и определянето на групата на научноизследователските висши училища поставиха системата пред опцията да се развива на две скорости. Висшите училища, които правят фундаментална наука, ще получат баснословен финансов ресурс, а микро висшите училища (като нашето), които са специализирани и с много силна практико-приложна подготовка на кадрите си и научната си продук-

ция и чийто студенти започват работа още в хода на обучението си, ще са на ръба на оцеляването си, защото останала встрани от политиката на държавата. Нещо повече – формулата, по която едно висше училище може да попадне в групата на научноизследователските, залага на броя преподаватели, т.е. колкото повече академичен състав имаш, толкова по-голяма е вероятността да се класираш в тази група. Така микро висшите училища са сякаш дискриминирани и нямат шанс да попаднат в групата на научноизследователските, дори да имат по-висок дял научни разработки на преподавател.

Какви предимства имат по-малките висши училища в сравнение с големите университети, в които си струва държавата да инвестира средства и бъдещи политики?

Микро висшите училища са по-гъвкави и по-адаптивни. Те реагират много бързо на потребностите на бизнеса. Затова и компаниите лидери разработват образователни продукти съвместно с такива висши училища. Например ние имаме специалности с много ИТ компании, с общини, с институции, с Черноморската академия по сигурност, работим в съзвучие с изискванията на Директората по киберсигурност към премиера на Израел и в партньорство с него. Микро висшите училища оптимизират много по-бързо структурата си и така не пилеят обществен финансов ресурс. Имат персонално отношение към студента, разработват бутикови специалности и така предоставят уникален, а не масов образователен продукт. ■